Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ГРОМАДЯНИН СПОЖИВАЙЛО ОЧІКУЄ КОМУНІЗМУ

перець

№ 11 (502)
Рік видання XXIII
ЧЕРВЕНЬ
1963
КИЇВ

Здоровенькі були!

perec-ua.

perec-ua.

Лист Іванові Івановичу ГОРУЛЬКУ — директорові Жовтневої середньої школи, що в Решетилівському районі на нашій славній Полтавщині.

Здоровенькі були, шановний Іване Івановичу!

Скажу відверто: я не зношу, я просто терпіти не можу черствих, байдужих, безсердечних людей. Я вважаю, що байдужість, черствість і безсердечність — це двоюрідні сестри злочину. І я глибоко переконаний, що не за горами той час, коли епітети «байдужий», «черствий», «безсердечний» матимуть у нас таке ж звучання і значення, яке мають нинішні слова «хабарник», «бюрократ», «п'яниця», «хуліган». До того йдеться, шановний Іване Івановичу, бо недаремно, ні, на нашому прапорі полум'яніють великі безсмертні слова: «Людина людині — друг, товариш і брат»!

Вас, очевидно, здивує такий незвичайний початок мого листа. Але повірте, що в мене в стократ більше підстав для цього. Я навіть більше, ніж здивований. І ось чому.

Недавно редакція одержала листа від учителя вашої школи Озірного Костянтина Макаровича. Прочитав я цього листа і за голову вхопився. Ось що пише мені К. М. Озірний.

«Товаришу Перче! Учителем я працюю вже 30-й рік. В дитинстві батракував, з 1926 по 1929 рік працював трактористом в комуні «Жовтневі зорі». З 1941 по 1946 рік перебував у збройних силах СРСР, був учасником оборони Волгограда. З 1946 року — після демобілізації з Радянської Армії — весь час працюю в Жовтневій середній школі. У цьому році мене підкосила хвороба і я змушений лежати в ліжку. А тут ще одна халепа. Водопровід, яким користуються вчителі, що живуть у шкільних приміщеннях, зіпсувався, і воду доводиться брати в школі. Директора тов. Горулька це дуже дратує, не дозволяє Іван Іванович вчителям у школі воду брати. Оце днями о 7-й годині ранку Іван Іванович застав мою дружину, коли вона саме воду з крана у відра наливала.

— Негайно вилийте воду в туалетну! — грізно наказав Іван Іванович.

Дружина просила, благала, але не помогло — воду довелося вилити. Повернулася з порожніми відрами, вся в сльозах, а я лежу хворий і думаю: де воно такі безсердечні черстваки на світі беруться? У найважчі дні великої битви на Волзі ми, воїни Радянської Армії, ніколи не лишали товариша в біді, ми ділилися останнім шматком хліба, останньою пучкою махорки, останньою баклажкою води, а цей...»

Чесно кажучи, я одразу не повірив у вірогідність цього листа. Мені подумалось, що маю справу з якимсь нерозумним і злим жартом. Попросив товаришів з місцевої газети: перевірте, будь ласка. Невже таке могло статися! І ось прийшла з Решетилівки телеграма, лаконічна і неймовірна: «Факт підтверджується, директор школи Горулько категорично заборонив дружині хворого педагога Озірного брати в школі воду».

І я знову, шановний Іване Івановичу, за голову вхопився. Леле ти моя, директор школи, вихователь юнацтва, людина, яка повинна бути взірцем порядності, людяності, і раптом вдається до таких безглуздих і жорстоких «санкцій» проти свого хворого колеги!!! Ніяк я цього зрозуміти не можу.

А ви ж, мабуть, навчаючи школярів, кажете їм:
— Будьте, дітки, добрими!
— Будьте, дітки, сердечними!
— Будьте, дітки, чуйними!
— Будьте, дітки, благородними!

Так самі ж цьому навчіться, тоді й «коників» таких викидати не будете. А вчитись ніколи не пізно.

Від усього серця од нашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мамо, щоб я вам не завдавав зайвих турбот, — купіть мені путівку до будинку відпочинку...

ІЗ-ЗА ГОРИ КАМ'ЯНОЇ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

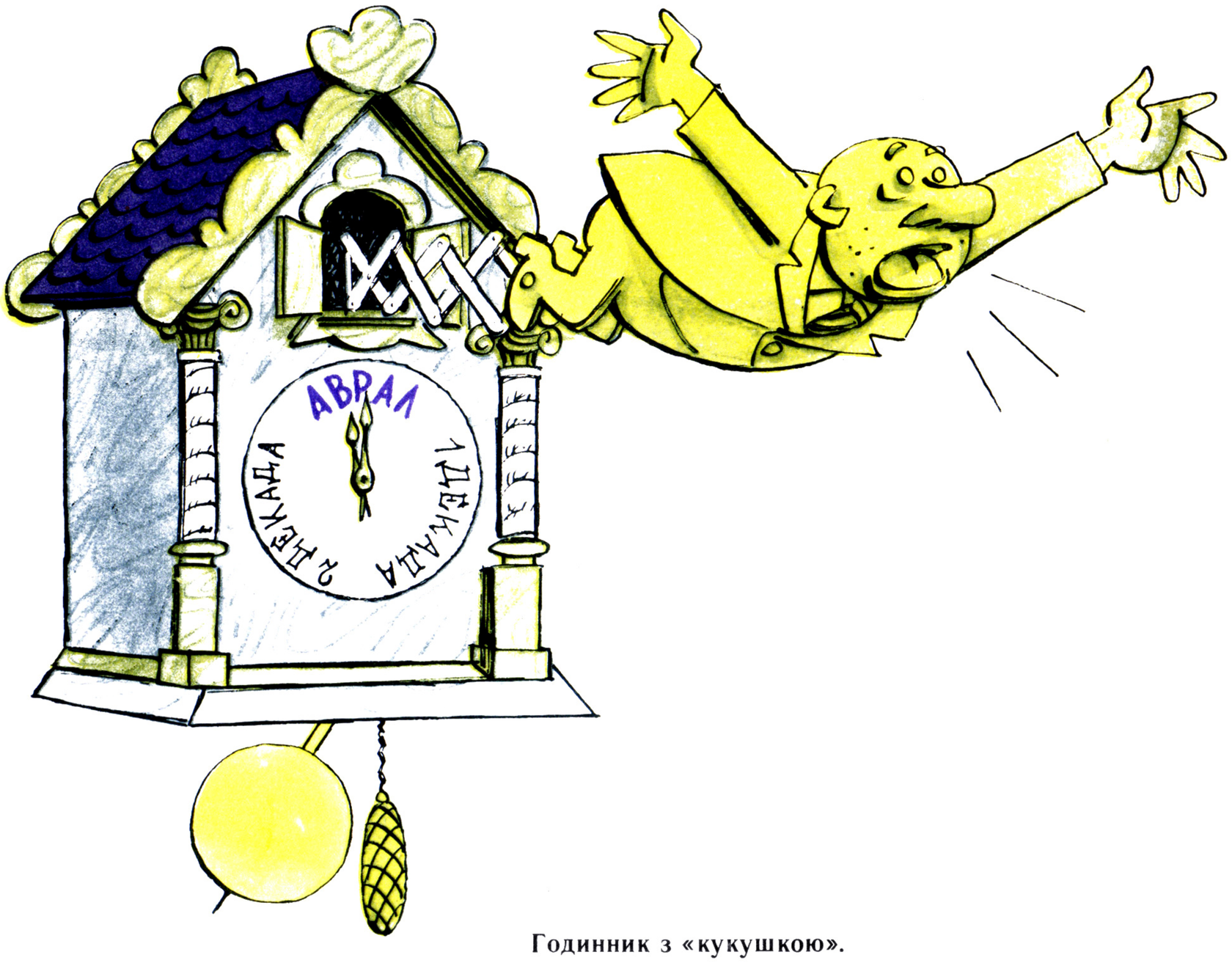

Годинник з «кукушкою».

З МІСЦЯ — В КАР'ЄР

Місце те нічим серед багатьох насиджених місць не визначалося. У Житомирі в тресті «Нерудбудматеріали» на тому місці сидів інженер Олексій Йосипович Співак.

Якось інженера Співака викликав до себе керуючий трестом т. Бурков.

— Де місце інженера?— спитав він, не зводячи очей із свіжого номера газети, що лежав перед ним.

Олексій Йосипович і собі кинув оком на газету і чітко, як по писаному, відрубав:

— Місце інженера — на виробництві!

— Правильно, — погодився керуючий трестом. — Місце інженера — на виробництві! І саме тому ми, товаришу інженере, переводимо вас на виробництво — до Білоцерківського кар'єроуправління. Призначаємо вас на посаду директора. Сподіваюся, ви не заперечуєте проти такого підвищення?

Інженер мовчав.

Керуючий трестом зробив з цього висновок: мовчання — знак згоди.

ПРОБА ГОЛОСУ

Але не таким уже й мовчазним був інженер з тресту.

Прибувши на нове місце, він попросив, щоб йому показали директорський кабінет.

Глянув і аж позеленів.

— І тут сидів директор!?— процідив він.— Я в таких умовах керувати не можу. Мені потрібен кабінет утричі більший!

— А де ж його тут візьмеш? У нас тільки й того, що директорський кабінет та контора, де сидять всі інші працівники.

— Переселити мене в контору! — наказав новий директор.

Переселили...

І почав директор керувати.

— Що то за диван стоїть на Шамраївському кар'єрі?— поцікавився він.

Йому пояснили:

— Диван як диван. На пружинах...

— Перевезти до мене!.. Ні, не в кабінет, а на квартиру. До речі, там я ще бачив письмовий стіл і стільці. Давайте й їх туди ж...

— Пробачте, але ж то державне майно... — нерішуче підказав хтось.

І тут стався неймовірної сили вибух! Такої сили, що не чути було, як у кар'єрах рвали граніт.

Все заглушив могутній, гнівний керівний бас нового директора.

ЩЕДРА ПРИРОДА

Серед людей часом трапляються такі, від голосу яких волосся лізе вгору. Саме таким голосом природа щедро наділила Олексія Йосиповича Співака.

Хтось інший з такими вокальними даними, можливо, став би проситися на велику сцену. Але Олексій Йосипович вдовольняється меншою аудиторією: він влаштовує концерти своїм підлеглим.

І треба прямо сказати, ці концерти стали дуже популярні. На них почали їздити навіть працівники «швидкої допомоги». Недавно вони з одного такого концерту одвезли до лікарні інженера кар'єроуправління К.

— Подумаєш, тонка натура...— криво посміхнувся Олексій Йосипович і наказав подвоїти запаси валідолу на медпункті.

А коли Олексій Йосипович прикинув на рахівниці й виявив, що, відколи він керує кар'єром, кількість валідолу, споживаного працівниками управління, незмірно зросла, а кількість каменю і щебеню, видобутого в кар'єрах, катастрофічно впала, він і сам заволав не своїм голосом:

— Швидку допомогу!..

Але крик той було звернено не до медиків, ні. Директор кар'єроуправління гукав на поміч дружків із тресту.

СЕРЦЕ — НЕ КАМІНЬ

Першою приземлилася Марсельєза Олексіївна Широкова — заст. начальника виробничо-технічного відділу.

— Горить план! — пустив перед нею сльозу Олексій Йосипович.— П'ятдесят шість процентів. Дійде до вищих інстанцій, то й я погорю.

— Не дійде,— заспокоїла його Марсельєза Олексіївна.— Щось придумаємо... Дайте олівця.

І справді, за допомогою олівця зробила таке, від чого у директора кар'єроуправління одразу ж підвищився настрій. І не лише настрій. Підвищився і процент. Тепер у графі виконання плану стояло вже: 124%.

— Ну як?— милуючись ділом рук своїх, спитала Марсельєза Олексіївна.

Що міг відповісти на це директор? Не називати ж речі своїми іменами і не псувати ж настрій собі і людям таким грубим і немилозвучним словом, як «окозамилювання». Він лише посміхнувся, потиснув руку своїй рятівниці і сказав:

— Ви мені, Марсельєзо Олексіївно, камінь з серця зняли.

А таки зняла! Тільки не з серця, а з державної виробничої програми.

І так уміло це зробила, що кар'єр, основною продукцією якого є камінь, без каменю план... перевиконав!

ШУКАЧІ ЩАСТЯ

А втім, під сонцем ніщо не вічне.

Минув квартал, і директор кар'єроуправління, на превелике своє здивування, знову виявив, що йому нічим рапортувати трестові.

Квартальний план не виконувався. Ні могутній рик директора, ні загрози, ні гупання кулаком по столу не могли підштовхнути його до заповітної цифри 100.

— Рятуйте! — загорлав тоді директор.

Так загорлав, що його у Житомирі почули.

Цього разу з тресту примчав начальник виробничо-технічного відділу т. Круковський.

— Шукай! — порадив він директорові кар'єроуправління.— Резерви шукай.

Шукали вітру в полі, та не знайшли. Мимохідь набрели на піщані розсипи. І тоді в голові директора блиснула щаслива ідея:

— Можна ж написати, що цей пісок заготували ми!

І в графі «виконання плану» появилася нова цифра: 700 кубометрів піску. А до неї додали 252 кубометри бутового каменю, який лежав ще глибоко в надрах землі. Вийшло гладенько, але... ще не на всі сто. До ста процентів не вистачало дрібниці — якихось там кількох тисяч карбованців.

— Такі гроші на смітнику не валяються...— почухав потилицю директор.

Але представник з тресту був іншої думки.

— Валяються! — вигукнув він. — Ось вони!

І потягнув директора до смітника. Там лежали уламки старенького екскаватора «Э-10011».

Того ж дня директор капітально відремонтував екскаватора. Власноручно. Тобто власною авторучкою.

А вартість «ремонту» вписав у виконання плану.

Вийшов — повний ажур!

У такому ажурі й посуваються тепер справи у Білоцерківському кар'єроуправлінні, де за директора править Олексій Йосипович Співак.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Білоцерківський район,
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дружно зривали будівництво медичних закладів в Одесі начальники будівельно-монтажних управлінь Соколов і Калашник. Перший — начальник БМУ-5 — зірвав строки будівництва цеху шлункового соку. А другий — начальник БМУ-10— домігся того ж на будівництві хірургічного корпусу інституту ім. Філатова.

Їхню діяльність ми описали в № 3, у фейлетоні «Слово про собаку». Нашу критику визнано правильною. Соколова і Калашника з роботи знято. Будівництво обох об'єктів узяв під свій контроль відділ будівництва та міського господарства Одеського промислового обкому КПУ.

КЕРІВНИЦТВО НА ВИСОТІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

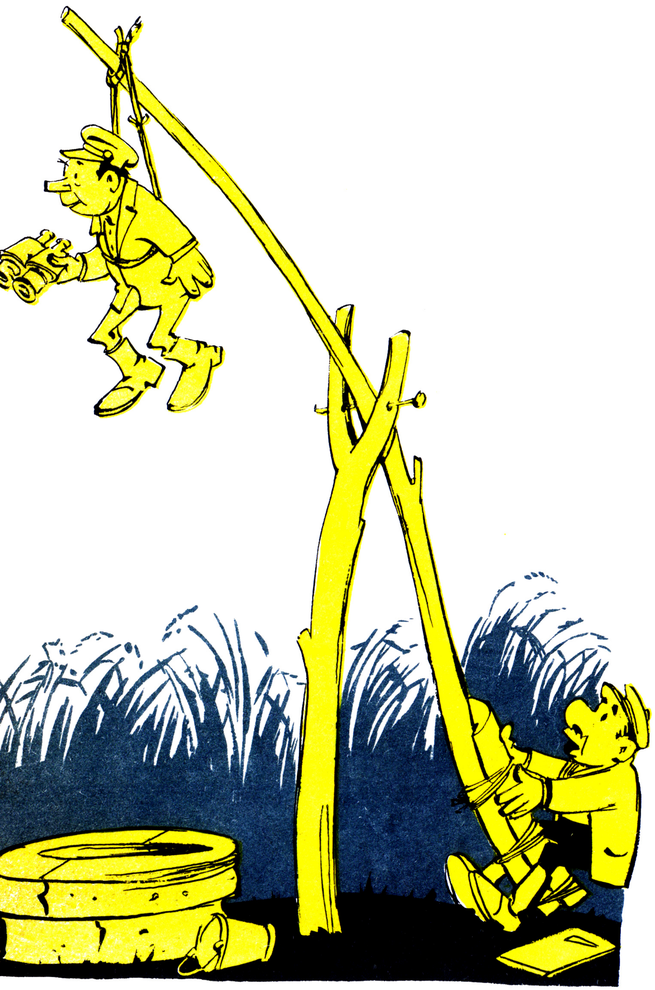

— А подивись, що там у полі робиться!..

В чотири рядочки

МАЛЯ-ЯНГОЛЯ

Вихваляє мати сина:
— Він у мене — янголя!..
А сивухи ця «дитина»
Цілу пляшку вихиля.

ВІДДЯКА ЛЕДАРЯ

Учора спав я у вівсі,
За мене працювали всі.
А нині я віддячу їм,
В обід піду — за всіх поїм.

«МИСЛИВЦІ»

Вихідний на полюванні
Пречудово провели:
В заміському ресторані
По десятці пропили!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик,
Одеської залізниці.

«КМІТЛИВИЙ»

Не мав чим годувать бичків
І в суд направив документи,
Щоб розшукати їх батьків
І з них стягнути аліменти.

Василь КОХАН.

Селище Міжгір'я
на Закарпатті.

ТИСЯЧА І ОДНЕ БАЖАННЯ

Немає більш вередливої істоти, ніж новосел. Він, бачите, хоче, щоб у нього в квартирі не лущилися стіни, не танцював під ногами паркет. Він хоче, щоб навколо його нового будинку росла принаймні трава, а не лежала мертва пустеля, всіяна битою цеглою. Він шукає в дворі асфальтовану дорогу, прокладену (це йому точно відомо!) ще до спорудження будинку.

Примхам новосела немає краю. Це вам скаже перший-ліпший начальник першого-ліпшого БУ. У новосела тисяча і одне бажання. Коли ще там, наприклад, думають підключити до будинку воду, а він уже вимагає не тільки холодну, а й гарячу і пише в газету фейлетон «Без води ні туди і ні сюди». Одним словом, новоселові хочеться надто вже багато.

До цих звичайних, буденних, так би мовити, бажань уже всі звикли. У працівників житлових управлінь навіть виробився стійкий імунітет до них. Тому ми й зупинимося тут на бажаннях лише незвичайних.

* * *

Ксенія Павлівна Горовець, бетонниця Київського домобудівного комбінату № 1, тисячу і один раз вільно заходила до своєї квартири на першому поверсі (вул. Підвисоцького, 10, кв. 63). Та коли вона спробувала увійти туди в тисяча другий раз, квартира повела себе, як печера сорока розбійників: двері не відчинялися і край! Щось міцно тримало їх.

Перелякана жінка побігла до директора комбінату — допоможіть!

Директор зробив усе, що міг: він кинув на поміч жінці слюсаря. І той відчинив двері. Жінка глянула всередину й сполотніла. Стіни зяяли такими страшними щілинами, наче квартира щойно пережила десятибальний землетрус. Крізь деякі щілини могла пролізти доросла людина середньої комплекції. Підлога хиталася під ногами. Уламки стін ледве трималися на газових трубах.

Слюсар не насмілився ступити в квартиру.

— Знаєте що,— сказав він,— у мене діти... я піду... А ви дзвоніть швидше у «Київгаз», бо ще вибухне...

Газовики, що прибули на виклик, теж перелякалися і з переляку виключили газ у 20 квартирах (у тому числі і в 63-ій). Тепер ніякий землетрус не викликав би вибуху газу.

Але діло було не в землетрусі. Діло, як з'ясувалося, було в тому, що будівельники забули поставити під 63-ою квартирою, яка, як ми вже згадували, містилася на першому поверсі, фундамент. І вона під вагою п'яти поверхів поволі вгрузає в землю.

Як же могло таке статися у наш час будівельного нагляду й приймальних комісій?

А сталося воно тому, що не було тут ні будівельного нагляду, ні приймальних комісій. Цей будинок зліпив домобудівний комбінат № 2 (директор П. Агевич) і хоч державна комісія не прийняла його, він два роки тому заселив будинок. Як кажуть, керівництво комбінату заселило «об'єкт» на свій страх і риск. Та, як бачите, ризикують не Агевич і не його бракороби. Не вони трусяться між стінами аварійного будинку. Видно, через те й не поспішають з ремонтом!..

* * *

Мешканці будинку № 75 по вулиці Бульварній (хутір Відрадний) категорично проти прогресу будівельної науки. Вони ладні повикручувати руки раціоналізаторам та винахідникам. Вони ладні познімати голови навіть геніальним експериментаторам. До Київського міського житлового управління вони надіслали рішучу заяву:

«Ми, мешканці будинку № 75, що підписалися нижче, категорично протестуємо проти будь-яких експериментів...»

Населення будинку стало ворогом прогресу з ласки будівельно-монтажного управління № 2 (начальник Я. Беркман) тресту «Київспецбуд». Воно здало будинок ще торік і встановило у 40 квартирах 117 дослідних бетонно-скляних панельних опалювальних батарей. Зима була такою ж довгою, як і назва цих батарей. До того ж, вона була такою ж щедрою на морози, як батареї скупі на тепло. Словом, кліматові, який запанував у квартирах з бетонно-скляними батареями, могли б позаздрити хіба що білі ведмеді. Та оскільки білі ведмеді у Києві не проживають, мешканцям цих квартир ніхто не заздрив.

Кажуть, нібито ці батареї і непогані. Але встановити це точно так само важко, як і погрітися коло них.

Здібні дослідники працюють і на домобудівному комбінаті № 3 (директор Г. Асташкевич). По вулиці Затонського у будинках № 18 та № 20 вони досліджують терпіння мешканців. Досліджують з допомогою підлоги, насланої з мокрої «двадцятки» (дощок завтовшки 20 мм). Нині «двадцятки» висохли, і в підлозі можна колупатися пальцем, бо щілини між дошками стали завширшки в палець. Ремонтувати підлоги бракороби не поспішають. Ремонтують вони їх з вибором — лише тим, хто не витримав і почав скаржитися.

* * *

Взагалі від нових будинків можна чекати різних сюрпризів. Враховуючи це, управління будинками № 714 виступило недавно з такою мудрою порадою:

«Об'ява.

На випадок аварії водопроводу або електросистеми під час травневих свят дзвоніть по телефону 4-01-88. Водопровід: 4-25-31. Каналізація: 7-13-71.

Адміністрація».

А хтось із жильців поклав на цю об'яву не менш мудру резолюцію: «А де телефонні апарати? Базіки!!!»

Цілком слушна резолюція.

У Дарниці, наприклад, виросло 360 нових п'ятиповерхових будинків. Це ціле місто. А телефонний кабель підведено лише до двох. Рахунок 360 : 2 явно не на користь людей, що живуть тут. Мешканці житлових масивів буквально атакують трест «Київелектромонтаж» (керуючий т. Гончаренко) своїми заявами: прокладіть кабель! Але згуртований трестівський колектив успішно відбиває всі атаки. На хуторі Нивки, скажімо, цей рахунок виглядає так — 99 : 1, на Сирці — 70 : 3, на хуторі Відрадному — 148 : 6. А на Вознесенській слобідці «Київелектромонтаж» веде з «сухим» рахунком.

От вам і «дзвоніть на випадок...»

* * *

Але що таке телефон у порівнянні з ванною! Телефон у порівнянні з ванною — це вже розкіш. От вам розповідь про ще одне нездійсненне бажання:

«Ми, жильці будинку № 14 по вулиці Галицькій, писали тобі, Перче, ще в жовтні 1961 року. Тоді ми скаржилися, що в жодній квартирі у нас немає ванни, а є лише газові колонки. Відповідей ми з твоєї ласки одержали багато. І з райвиконкому, і з міськвиконкому... І в кожній з них була обіцянка: ванни поставимо! Але видно, що обіцяного таки й справді три роки ждати треба, бо за два роки обіцянка з місця не зрушила».

Цей будинок належить хлібозаводові № 2. На наше запитання директор заводу т. Новикова відповіла:

— Так і є — ванн нема! А де я їх візьму?! Хай їх жильці самі добувають. Якщо їм пощастить і вони куплять ванни, платитиму я. Хай тоді мене розпинають на балансовій комісії!

Хоч директор заводу і виявляє готовність до фінансових подвигів та балансового геройства, але з усього видно, що людям доведеться чекати на ванни більше, ніж три роки.

* * *

Як звертатися і про що говорити з людьми, від яких слова відлітають, як горох од стіни? Сказати їм, що вони здають будинки за методом «стук-грюк — аби з рук»? Будьте певні, вони цей афоризм уже не раз у фейлетонах читали. Нагадати їм, що бракоробам не місце в сім'ї трудовій? Можете не сумніватися, що вони самі принагідно виголошують це з трибуни. Вони все чули, все знають...

Директор ДБК-2 П. Агевич добре знав, що з його будинку по вулиці Підвисоцького втекла приймальна комісія. А він все-таки заселив будинок! Начальник БМУ-2 Я. Беркман знав, що своїм експериментом заморозив 40 сімей. Знав, а батареї й досі не поміняв! Другого сезону чекає! Директор ДБК-3 Г. Асташкевич знає, що в двох його будинках по вулиці Затонського люди пальцями у підлозі колупаються. А він все-таки терпляче чекає, коли його з головою закидають скаргами!

А якщо на закорінілих бракоробів не впливають слова, треба їх бити карбованцем. Накладати на них штрафи за облуплені стіни, за танцюючі підлоги, за холодні батареї... А кому не допоможе — того судити! Можливо, тоді вони пригадають, що в словнику крім слоза «брак» є ще й слово якість».

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

АГЕВИЧ
Павло Григорович — директор домобудівного комбінату № 2.

АСТАШКЕВИЧ
Григорій Семенович — директор домобудівного комбінату № 3.

БЕРКМАН
Яків Ісакович — начальник БМУ-2

заносяться на дошку заслужених бракоробів за діяння, описані у фейлетоні «Тисяча і одне бажання».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Знайшов свого героя.

У ПРИЙМАЛЬНІЙ БЮРОКРАТА

Мал. БЕ-ША

— Чого це вас так довго в черзі не видно було?
— А я був у відпустці.

Сергій Воскрекасенко.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Еней знов у пекл

Фрагменти з «Комедійної поеми».

. . . . . .

...Десь, кілометрів через двісті,
Еней і Сидір — батько й син —
У першім італійськім місті
Перемахнули через тин...
Умить підхоплені таксистом,
Зітхнули легко аж за містом.
Тепер у них прямий маршрут.
Еней скосив назад очима,
Чи не біжить, бува, за ними
Отой мордатий шалапут...

Назустріч плинув місяць з моря,
Вславляючи свого творця.
Еней розпізнавав по зорях
Знайомі вже йому місця.
Он там, де нині нова вілла,
Жила колись Яга Сівілла
У хижці знахарській своїй.
Беззуба відьма та запекла
Енея провела до пекла...
Тепер пропав і слід по ній.

Ген прапор огненний на вітрі
Тремтить, неначе він з води,
І заклик світиться в повітрі:
«Ласкаво просимо сюди!»
Під ним тунель, вогні поблеклі.
То був уже вокзал при пеклі.
Туристи вилізли з таксі,
У ліфт пекельний пересіли.
З печер дивилися несміло
Чорти і чортенята всі...

Енея благоустрій вразив:
У пекло асфальтова путь,
А грішних на машинах Мазах*
В геєну огненну везуть.
Подивившся, кругом, повсюдно —
Культура і прогрес, аж чудно.
Скажу на втіху землякам,
Що люблять городську культуру:
Не варт впадати у зажуру,
Комфорт чекає вас і там...

Проте Еней помітив згодом
І те, про що сказати слід:
У пекло гнали й пішим ходом,
Через окремий, чорний хід.
І ще одно помітив, звісно,
Що в пеклі скоро буде тісно.
За вас я, праведники, п'ю!
Отож, радійте, добрі люди,
Бо чим тісніше в пеклі буде,
Тим краще буде нам в раю!

Он ті, що йдуть, — нема їм краю...
Піднявши руки догори,
Капута Гітлеру гукають, —
Смертей страхітливих майстри,
Есесівці в дранті, в ганчір'ї,
Арійці в реп'яхах та в пір'ї
З перин, у гусячім пуху.
Барони, взуті в дерев'яшки,
Згубивши зверхності замашки,
Бундючність, гонор і пиху.

Жартує Сидір люто, гостро:
— Закінчився похід на Схід?
— Знайшли собі життєвий простір?
Про них він знав усе як слід.

* Мінський автозавод.

Пізнали й ви їх, друзі любі, —
Це ті фашистські душогуби,
Ті людомори і кати,
І рядові, і генерали,
Що землю нашу плюндрували...
Тепер кісток їх не знайти.

. . . . . .

Енею добре пам'яталось:
Початок пекло тут бере.
Це й справді так, а не здавалось,
Та пекло те було старе.
Там на страшнім вогні кипіли,
Смолою й сіркою смерділи
Старі, кіптяві казани.
А в казанах отих щосили
Кричали, мліли, голосили
І наймити і їх пани.

Почувся голос тут — Панове,
Які чинили кривду й зло,
До ваших послуг пекло нове
Свою діяльність почало
В тамтій он височенній вежі,
Що у пластмасовій одежі.
В ній поверхів не менш трьохсот,
В тій вісімсотметровій банці.
Звели її сучасні ланці —
Любителі таких висот.

Туристів наших, ясна справа,
Увагу зразу ж притягла
Та надмодерна і цікава
У вись націлена стріла.
З людей ніхто не був ще досі
У цьому пеклі-хмарочосі.
Старіє ж пекло їм було
Відоме із літератури.
Еней же знав його в натурі,
Тому в нове їх потягло.

Туристи сіли в ліфт. З приколу
Автоматично він зірвався,
Зробивши в башті повне коло,
На вищий поверх піднімався.
Впадало їм усе до ока,
Що діялось в пекельних блоках.
А там, — у царстві Сатани,
Шкварчали королі й султани,
Монархи, фюрери, гетьмани,
І всякі сучині сини.

Ці коронованні персони,
Бундючність втративши й пиху,
Вже без корон і без кальсонів,
Від болю, сорому й страху
Неначе кабани кричали,
Стогнали, ойкали, сичали.
Хто вив, хто гавкав, хто іржав...
Так виглядали тут вельможі,
Святі помазаники божі,
І повелителі держав.

Туристи наші вздріли печі
Без казанів і без смоли, —
Такі самісінькі, до речі,
Як у Майданеку були.
Там в кілька ярусів жаровні,
Вояк старих і нових повні.
Високих і низьких чинів,
Від хрестоносців півзабутих,
Аж до бундючних і надутих,
До фюрерів сучасних днів.

Та онде ж корчиться на нарах
І самий головний, либонь.
В обіймах з ним якась примара,
Обох їх обійма вогонь.
Одно з них—Гітлер, друге — фрау,
Та сама, кажуть, Єва Браун...
Але не їхня в тім вина,
Що вже не можна було взнати,
Хто з них той фюрер біснуватий,
А хто з них там була вона...

В жаровні вище — італійці,
Румуни й угорці були.
Всі ті, що з Гітлером у спілці
З мечем колись на нас пішли.
Були з його номенклатури —
Бандерівські продажні шкури,
Вигнанці з рідної землі,
Відступники свого народу.
І вироди людського роду
З усього світу, взагалі.

Трухляве панство тут чаділо
З тих чотирнадцяти держав,
Що після Жовтня нас хотіло
Ковтнуть, мов кролика удав.
Та подавилися шалені,

Всі черчіллі та чемберлени,
Та гуверн й пуанкаре,
Пілсудські, фрідріхи, вільгельми,
Підступні, ненаситні шельми.
Та інше барахло старе.

У крематорії сусіднім
Заморські вже пеклись пани.
По духу гітлерівцям рідні,
Новітні палії війни,
Що моляться водночас богу
И ножем у спину б'ють з-за рогу.
Майстри ховать кайдани в цвіт,
Вбирати ярма в позолоту,
Кричать на цілий світ! До поту,
Про гуманізм і вільний світ.

Он Даллесом вогонь ласує.
Тут не сховаєшся ніде!..
Старий на палі балансує,
От-от, здається, упаде,
Та щось його за шкірки драні
Тримає на критичній грані.
— А ті дві палі, — каже чорт, —
Що вільні, то для претендентів,
Для двох живих ще президентів.
Тих ми насадим через рот.

Одного з тих двох вурдалаків
(Але про це ви нітелень!)
За Хіросіму й Нагасакі
Зривати мають тричі вдень
В живіт закладеним зарядом,
І напувать крисиним ядом.
Так будуть ввічнені всі ті,
Хто піде шляхом цим надалі,
А може, взують їх на палі
Не на прості, а золоті...

Тут підняли архівні справи,
І твердять точно, не навгад,
Що бог їм голови поставив
Там, де повинен бути зад.
Чорти цю опечатку божу
Тут легко виправити зможуть.
А може буть (хіба знаття!),
Державцям тим цю процедуру
Всерйоз пророблять, не в халтуру,
Їх земляки ще за життя.

...А ліфт між тим іде все вгору.
Тут каже Сидору Еней:
— Ти бачиш душі тих, которі
Земне життя простих людей
Щодня доводили до скрути,
І в пекло прагли обернути.
Такий він, буржуазний клас.
Його нема вже на Вкраїні.
Та далі типів ти зустрінеш,
Яких ще досить єсть і в нас.

Безшумно ліфт іде й поволі,
Туристам видно вміст печей.
У їх земній, привичній ролі
Зафіксував лакуз Еней,
Та ще лестивців і лакеїв.
Пили вони тут з однієї...
У печі пхали їм туди
Дотепники та мудрагелі
З начальства їхнього моделі, —
Лижіть, мовляли, хто куди...

І мужі ті, к цьому охочі,
Розлизувались в пух і прах.
Коли ж лишались тільки очі,
А в тих очах скотинний страх, —
То за якихось півхвилини
Усі розлизані частини
Реставрували знов чорти.
Печей для цього не спиняли.
Тут і лакузам заміняли
В поклонах зламані хребти.

Я хочу висловить, до речі,
Тут спостереження й своє:
З'являється завжди ця нечисть
Там, де на неї попит є.
У цьому виключно повинні
Начальники неповноцінні,
А їх на світі ще була,
І, на великий жаль, чимало.
А де хоч трохи пахнуть стало...
Там і з'являється мушва.

. . . . . .

В сусідстві з цими діячами, —
Ті, що лупили хабарі,
З лірично-наглими очами,
Що лопались, мов пухирі.
Горіли тут іще й дволикі,
Які з трибун перед всіма
Ганьбили злочини щосили,
А нишком капості творили,
Чинили підлість тайкома.

Були тут секції й жіночі,
Віддать їм треба данину...
В Енея стали круглі очі:
Тож за яку таку вину

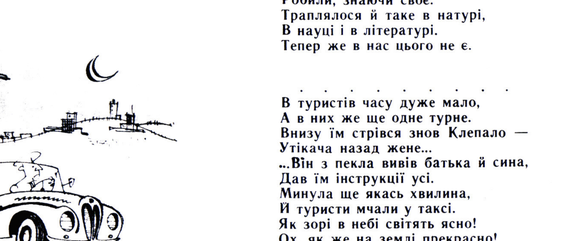

З жіноцтва тут сотали жили
Та креми запашні топили,
Що напластовані на них?!!
Були тут у ходу ці креми:
Ішли в промисловість і, зокрема,
Ще й на парфуми для чортих.

І все ж таки, які причини
Цю стать у пекло привели?
Причини в кожної личини
Здебільшого свої були.
Тут ці тендітні експонати
В підгрупи можна об'єднати.
Одні потрапили сюди
Тому, що зразу після шлюбу
Запрагли жити на всю губу,
И до невблаганної біди

В обіймах пхали, просто з ліжок,
Чоловіків і бахурів,
Спонукуючи до крадіжок
Та до розтрат і хабарів.
А збувшись цих, як ті шакали,
Спритніших, вдатніших шукали.
Їх ідеал, в кінці кінців,
Не чоловік порядний, любий,
А дача, «Волга», дві-три шуби,
Та з пуд коштовних камінців.

Судили тут по правді й строго,
А надто любострасних дам,
Які нарощували роги
Тихцем своїм чоловікам.

Тож кожна хай собі вертуха
Те, що ми скажем, пильно слуха
И розкаже подругам своїм,
Як тім'ям ставили додолу
И киплячу заливали смолу
Не тільки в рот брехухам цим.

Мені напевне хтось тут скаже
Із потерпілих кицьок цих:
— А ваш брат в цьому ділі, враже,
Такий ото святий з святих?
Скажу й про них я люду всьому,—
Їх мордували по-старому:
Чіпляли на залізний крюк
Розпечений за грішне тіло.
Спеціалісти кажуть діло:
— Не може бути гірших мук!..

І хто тікав од аліментів, —
Спочинок на гаку знайшов.
Так всіх вгощали елементів,
Які дивились на любов,
Як на гімнастику собачу.
Тут я чортів не винувачу, —
Було б не кепсько, взагалі,
Таку профілактичну штуку,
Усім зальотникам в науку,
Практикувати на землі.

А он сміються вже на кутні
У синьо-голубім огні
Нероби, ледарі і трутні,
Що совість вкрали у свині.
Це не безштаньки карапузи,
А ті, що покінчали вузи,
Та втіхи не знайшли в труді,
А пропадали в ресторанах,
Де вже ходили в ветеранах,
Хоч і були ще молоді.

. . . . . .

А поруч в смутку й безнадії,
Ревли потужно, мов бики,
Таємні й видимі злодії —
Колгоспівські комірники,
Меткі завбазами, завмаги
Та інші справ цих аси й маги,
Яких іще на світі є...
Ті, що нахабами вже стали
И по лікті лапи запускали
У громадське, як у своє.

Були і кар'єристи ниці,
Ті, що не гребали нічим,
Що із народної скарбниці
Платили холуям своїм,
А ті старалися щосили,
І славу дуту їм робили.
Робили, знаючи своє.
Траплялося й таке в натурі,
В науці і в літературі.
Тепер же в нас цього не є.

. . . . . .

В туристів часу дуже мало,
А в них же ще одне турне.
Внизу їм стрівся знов Клепало —
Утікача назад жене...
...Він з пекла вивів батька й сина,
Дав їм інструкції усі.
Минула ще якась хвилина,
И туристи мчали у таксі.
Як зорі в небі світять ясно!
Ох, як же на землі прекрасно!

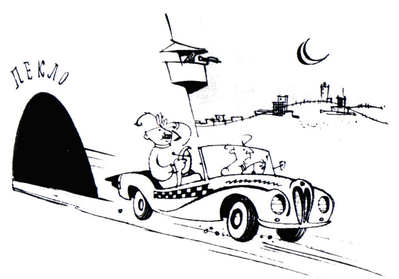

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

А ліпило б вас!..

Сидів собі в своєму кабінеті голова артілі С. І. Єрсак, і білий світ здавався йому немилим. І не брала голову охота ані за які справи братися. Мучила голову одна думка: як новий клуб у селі Табаївці прикрасити.

«Якби, — думав голова, — яку шпилягу отакенну-о зверху на тому клубі приткнути, щоб аж у Чернігові було видно! Ото було б — да-а! Але нащот шпилів тепер строго. Побачать у Чернігові в рай- чи облміжколгоспбуді і скажуть, що надмірності. За це не похвалять... А так би хотілося хоч якусь цяцьку приліпити...».

Отак сидів, думав та й журився. Журився, думав та й далі сидів...

Аж тут у сінях щось завовтузилося, і до кабінету увійшов інженер Чернігівського райміжколгоспбуду Климов.

Не встиг засмучений голова толком про свою гризу розказати, як Климов йому радісно:

— Дорогенький! Сама доля мене до вас послала. Іди, каже, та пособи людині, бо ж та людина з любові до мистецтва гине... Не печальте ж собі серця, а беріть ось та умову з нами підписуйте. А ми вже вам хлопців своїх пришлемо. А вони вже вам наліплять такого, що ахнете! Розцяцькують клуб, як іменинний торт.

— А то не пахнє надмірностями? — на всяк випадок запитав голова.

— Та що ви!? — підвів брови представник райміжколгоспбуду — Які там надмірності! Ми ж самі з ними боротися повинні! Наші ліпні прикраси — то ж, можна сказати, святе мистецтво... Правда, мистецтво, як той казав, вимагає жертв.

— Та за цим уже діло не стане! — махнув рукою голова. — Якщо деякі темні суб'єкти ще й досі он на храми, на опіум, можна сказати, жертвують, то щоб ми не пожертвували на святе мистецтво?! Пожертвуємо!

І підписав умову...

І з'явилися в колгоспі ім. XXI з'їзду КПРС обіцяні митці-молодці — Тишельман, Дмитращенко та Довгопол.

І заходилися ліпить... З гіпсу та з цементу...

Спочатку ліпили як посланці від Чернігівського райміжколгоспбуду. Правда, ліпили не все, до дечого навіть рук не прикладали, а просто ліпили до розрахунків фіктивні документи на виконані роботи. Всього наліпили на 886 карбованців, зате зарплати взяли 943 карбованці. А Тишельман і Дмитращенко до того ще й від свого імені, за трудовою угодою, вліпили колгоспові рахунок на 1431 карбованчик і одержали все до копійки...

Розчулений голова розпрощався з митцями-молодцями; колгосп розпрощався з грішми, і пішли любителі легкої наживи шукати інших легковажних любителів ліплених віночків, листочків та інших витребеньок.

Куди вони пішли — сказати важко, бо чекали на них з відкритими обіймами і відкритою грошовитою кишенею і директор Киселівського льонозаводу І. Г. Куделя, і голова колгоспу ім. Чапаєва, Чернігівського району, А. І. Гармаш, і керівні працівники Євминського та Булахівського ССТ, Остерського району, і ще дехто.

Так що не легко сказати, куди вони з Табаївки подалися.

Зате легко сказати, звідки і як вони на Чернігівщині в райміжколгоспбудах взялися.

А взялися вони там з легкої руки голови Чернігівського райміжколгоспбуду Дмитра Терентійовича Корогода та з благословення керівництва облміжколгоспбуду...

Якось у світлу хвилину осяяла Дмитра Терентійовича думка внести зміни в типові проекти. Бачите, при розробці тих проектів чомусь не врахували, що на фасади, стіни та стелі приміщень можна поналіплювати емблем, розеток, карнизів, квіточок та іншого такого дива цементного.

Керівництво облміжколгоспбуду радо вхопилося за ту думку і в лютому—березні 1961 року повідкривало в Остерському та Чернігівському райміжколгоспбудах цехи по виготовленню ліпних красот. А до тих цехів жучки-ділки приліпилися. І стали оті цехи вотчиною Тишельмана, Дмитращенка та інших.

Знайшлися на Чернігівщині і любителі тих цяцьок. Тишельман і Дмитращенко не встигали оформляти умови з різними організаціями на оздоблювальні роботи. Оформляли через Остерський та Чернігівський райміжколгоспбуди, де вони одночасно числилися на роботі. Ділки не шкодували сил та енергії і в ім'я святого карбованця почали складати умови від себе, ховаючи готівку у власні кишені.

Ліпили хлопці-молодці, аж пальці було знати, а зачаровані замовники милувалися на їх витвори й аж роти од подиву роззявляли: «Ти диви-но, яка цяцька вийшла!»

А вже давно відомо, що коли людина рота роззявить, то тоді ту людину навіть навколо пальця обвести можна, і гроші в неї з кишені можна витягти.

Тому хлопці не просто ліпили, а й навколо пальця роззяв обводили і грошики тягли.

Труди їх неправедні приносили ділкам щомісячно по 600—700 карбованців.

— І як це воно у вас так виходить, — запитували, було, наївні, — що ви за місяць, як за рік заробляєте?

— Е-е, голубе, — усміхалися хлопці-чудотворці, — крутитися треба. Он Земля і то, кажуть, крутиться.

І крутилися — куди там тій Землі!

Так, у липні 1961 року Земля, як завжди, 31 раз крутнулася. А крутій Тишельман, як підтверджують документи, зумів за цей час одночасно прокрутитися 30 днів в Остерському райміжколгоспбуді та ще 26 у Чернігівському! В результаті — викрутив за той місяць 913 карбованців.

Не дуже відставав од Тишельмана і Дмитращенко.

Отак майже два роки під самими керівними носами працівників районного та обласного міжколгоспбудів, прикриваючись вивіскою державної установи, крутилися та ліпили спритні служителі невибагливої музи довгого карбованця.

І ніхто їх вчасно за руку не схопив.

І як же воно так, до лихої мами, сталося?!.

Товаришочки керівники з рай- та облміжколгоспбудів, чим же і як вам очі позаліплювало, що ви нічого не бачили? Га?

Д. МОЛЯКЕВИЧ.
М. ПОВОД.

„МЕРТВІ ДУШІ“

ТРАГІКОМЕДІЯ НА 3 ДІЇ (не за Гоголем).

ОСОБИ, ЩО ДІЯЛИ:

А. Ю. КРУТЕВИЧ — нач. вантажного відділу Херсонського відділку Одесько-Кишинівської залізниці.
І. Я. ДУРНЄВ, — нач. дистанції будівель і споруд.
А. І. ПАНТЕЛЄЄВ — головбух у Дурнєва.
В. П. СУЛТАН — головний інженер БУ-3 облрембудтресту.
М. С. БУЦЕНКО — нач. вантажно-розвантажувальної контори.

БЕЗДІЯЛЬНІ ОСОБИ:

М. М. КРАВЧЕНКО — заст. начальника Херсонського відділку залізниці.
С. А. НАВОЄНКО та **О. О. СОКОЛОВА** — ревізори.

ДІЯ І.

Кабінет начальника дистанції будівель і споруд. **ДУРНЄВ** замислено дивиться у вікно на мереживо залізничних колій. Входить **ПАНТЕЛЄЄВ.**

ДУРНЄВ. Сідай, головбух! Є діло... Давно хотів тебе запитати, як це ти примудряєшся жити на зарплату?

ПАНТЕЛЄЄВ. Сам дивуюся, Іване Яковичу! Інколи так випити хочеться, а в кишені абсолютна невагомість! Не живу, а животію!

ДУРНЄВ. І це з твоїми талантами?

ПАНТЕЛЄЄВ. За мої таланти мені вже не раз давали двадцять років... Ще раз не хотілося б.

ДУРНЄВ. Злякався? Хе-хе... А я думав, головбух у мене орел, а він..

ПАНТЕЛЄЄВ. Ну, ні, Іване Яковичу! Пантелєєв ніколи не був боягузом. Як для вас — заграю соло на бухгалтерській рахівниці!.. Тільки на який мотив?

ДУРНЄВ. На мотив «Мертвих душ». Але в сучасній обробці. Наприклад, «мертві» будівельники нам цілком придадуться. Скажімо, на замощування вантажного двору на станції Херсон і території льодопункту у Каховці... Навигадуй прізвища, склади списочок, нарахуй їм гроші, а я затверджу... Кому, як не нам, за «мертві душі» зарплату одержувати? Звісно, доведеться поділитися з нашим херсонським підрядником Султаном і каховським замовником Крутевичем. Я вже з ними переговорив. Вони не заперечують... Ну, як мотивчик?

ПАНТЕЛЄЄВ. Геніальний!

ДІЯ ІІ.

Кабіна вокзального ресторану. **ДУРНЄВ, КРУТЕВИЧ, ПАНТЕЛЄЄВ, СУЛТАН, БУЦЕНКО** п'ють коньяк, закусують чорною ікрою, запивають шампанським. За вікном проносяться поїзди. Радіола співає «Новый год настает...»

ДУРНЄВ. А я й старим задоволений... Аркадію Івановичу, скільки нам заробили «мертві душі»?

ПАНТЕЛЄЄВ. По всіх одинадцяти нарядах — 5294 карбованці 22 копійки.

ДУРНЄВ Здорово! А все я, мій мотивчик...

КРУТЕВИЧ. Ти б не хвалився, Яковичу. Ми з Буценком не такі діла робили, а не хвастаємо ж...

ДУРНЄВ. Що ж! Вип'ємо за здібних учнів!.. Ух, хар-ррашо пішла... А ти, Крутевич, не крути, а ділися досвідом! З ким тобі ним і ділитися, як не з дрррузями...

КРУТЕВИЧ. Від друзів у мене секретів нема. Ото одержував я від тебе гроші та одержував за «мертвих» — аж набридло. Не гроші, звичайно, а одноманітність. Усе фіктивні «вантажні» та «розвантажні» роботи. Ніякого польоту творчої думки. Бачу, Буценко теж занудьгував... Колю, з чого ми почали?

БУЦЕНКО. З люстр, Анатолію Юліановичу. З трьох шикарних бронзових люстр. Дві собі взяли, а третю самому Кравченкові подарували. А оформили люстри, як «мостки», а потім «мостки» списали, як «такі, що швидко зносилися».

КРУТЕВИЧ. Словом, люстри освітили нам дальший шлях і засліпили очі начальству.

БУЦЕНКО. А пам'ятаєте «моторну операцію»? Замість лісу для вантажної контори відірвали два шикарних мотори для човнів разом з півсотнею метрів дерматину! Ліс ми потім на «ремонт» списали. А 505 листів шиферу, який ми одержали в Миколаївській «Сільгосптехніці», нібито на покрівлю пакгаузу в Кульбакино. Де він, той шифер? У його батька і в мого тестя. А хто заплатив? Каса! Державна! Так-то. А різні дрібниці: газові колонки, запчастини до «Москвича», письмовий стіл... умивальник, алмаз-склоріз. Та господи, хіба все пригадаєш! Так що ти своїми «душами» не дуже хвалися.

ДУРНЄВ. Здаюся! Але держись! Я реванш однаково візьму! За нові успіхи!

ДІЯ ІІІ.

Ще не дописана. Над нею зараз працює Херсонська обласна прокуратура. Остаточну редакцію зробить народний суд. Декорації вже відомі: похмура кімната (без люстри) з вікном у клітку. У третій дії буде показано всіх дійових осіб...

ПРИМІТКА ДЛЯ ПОСТАНОВНИКІВ.

А як же з особами, що не діяли? Ось вони. Великий залізничний начальник і не менший роззява **М. М. Кравченко,** що його, як хотів, водив круг пальця **Крутевич.** Ревізори Херсонського відділку залізниці **С. А. Навоєнко** та **О. О. Соколова,** які проводили ревізії, та так і не побачили липових нарядів і підтасованих документів. У третій дії глядач їх не побачить. Але показати їх, воздати їм по заслугах треба.

Хай постановники самі вирішать, чи потрібні для сцени особи, які не діють.

м. Херсон. **С. КАЧИКОВ.**

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Бач, як гостинно нас зустрічають у цій їдальні: хлібом-сіллю.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Завідуючий Летавським сільмагом Смещенко та продавець Руда торгували не по-радянському. Вони завищували ціни на товари. Про це нам написали листа. Ми попросили правління Хмельницької облспоживспілки перевірити його.

На наше прохання відгукнувся голова правління т. Глущак. Після перевірки він написав нам, що правління облспоживспілки запропонувало Кам'янець-Подільській райспоживспілці зняти обох порушників правил радянської торгівлі Смещенка й Руду з роботи.

Байки Івана Гостиняка

Іван Гостиняк живе і працює в місті Опава при Остраві в Чехословаччині. Пише він переважно байки у прозі. Друкується в українських виданнях, що виходять у Чехословаччині — газеті «Нове життя», журналах «Дукля», «Дружно вперед», а також в перекладах на чеську та словацьку мови. Нижче ми пропонуємо читачам нашого журналу декілька байок Івана Гостиняка.

ПРО МИШУ І КОТА

У одного хазяїна Миші погризли одяг.

— Біс би взяв того Кота проклятого! Я так добре його годую, молока даю, піклуюсь про нього, як про дитину, а він вже й за Мишею не подивиться! — процідив хазяїн крізь зуби і пішов з хати.

У цей час до кімнати увійшов Кіт. Миша побачила його і почала пищати:

— Котику, хазяїн дуже гнівається, що ти лінивий. Сказав, що битиме тебе. Я б радила не показуватися йому на очі.

— Я дуже вдячний тобі, мила Мишенько. Іди-но я поцілую тебе за таку вістку...

Миша повірила Котові і підійшла до нього. А Кіт схопив її пазурями і почав гризти.

ТЕПЛИЙ КОЖУХ

Одного зимового вечора дорікала Ведмедиха Ведмедю, що він її не любить.

— Люблю! — твердив Ведмідь.

— А коли любиш, то принеси мені малини...

Вибрався Ведмідь з барлогу, взяв кошик і пішов.

— Куди? — питають його звірі.

— По малину.

— Тепер же сніг, морози...

— То нічого, — каже Ведмідь, — мій кожух теплий.

ПРО ЦАПКА ТА КІЗОНЬКУ

Познайомився Цапок з Кізонькою. Дуже тішилася Кізонька, що такого гарного Цапка знайшла. Він завжди приходив до неї, і вона йому давала сіно і картоплю.

— Я люблю, дуже люблю, — бекав він.

— Справді? — питає Кізонька.

— Люблю!..

Кізонька ходила щаслива, радісна. Кожному розповідала, як її коханий каже:

— Я люблю, дуже люблю...

Та ось одного разу прийшов Цапок і каже:

— Вибачай за все. Я знайшов другу Кізоньку, ми з тобою повинні розійтись...

— Як то розійтись? Ти ж завжди, коли у мене бував, казав: «Я люблю, дуже люблю»...

— Так, — забекав Цапок, — казав, що люблю, але я люблю сіно, яке ти мені давала, а не тебе...

І пішов геть.

ПРО ГОРОБЦЯ ТА РИБ

Один Горобець зимою потрапив на річку і побачив, що неподалік від нього плавали Риби. Горобець здивувався... Як можна там жити?.. В таку зиму і в такій холодній воді?.. Він спитав в однієї Риби:

— Слухайте, Рибонько, а вам не холодно? Як ви почуваєте себе в тій студеній воді?

— Дуже приємно! — відповіла Риба.

Почувши це, Горобець крутнув головою і скочив у воду, та відразу вилетів, як ошпарений. Трясучись від холоду, Горобець почав говорити про Риб, про те, які муки вони терплять, яке їхнє погане і важке життя. А потім, як тільки де чув слово «Риби», він майже завжди плакав і нарікав на жахливі умови, в яких живуть Риби.

ХИТРА КУМА

(БАЙКА)

В Куми в городі під вербою,
Як спало все село,
Кум цілувався із Кумою
(В Куми в той вечір мужа вдома не було).
Так смачно діло в них ішло,
Що вже з Куми аж пара йшла дугою...
І тут — ну, як на зло! —
На ту любов наткнулася Сусідка:
Теля — не здохло б їй! — кудись втекло.
(А вік його шукала б ти і твої дітки!)...
Кум цапом — раз! — лиш зашуміло, загуло;
Зосталась на кілку штанина...
Куму — як жалом припекло:
На п'ятці — круть; спідниця — аж на спину.
Ракетою по буряках,
По гарбузах
І — ла-та-та — по огірках!..
Куди твоєму куцому у ту хвилину —
Аж за село метнула, у долину!
Присіла в реп'яхах,
До пам'яті прийшла і стала думать думу:
Це скільки ж пліток буде?! А якого шуму
Та глуму?!.
Ходити місяць у синцях
(Був при здоров'ї чоловік у неї)...
І раптом — блиснула в Куми ідея:
До хати крайньої підбігла крадькома,
Черкнула й щезла... І — слідів нема.
Два тижні у селі лиш мови про пожежу:
Хто як гасив, як рятував дітей, одежу...
Вогонь гасила і Кума
(Іще й сплакнула із господарями хати).
Про гріх її ніхто і не згадав —
Чи призабулося, чи вже ефект пропав.

І хто, скажи, навчив Куму так хитрувати?
Чи не заморські дипломати,
Бо то — майстри подібних справ?!

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тепер уже будемо з медом—пасіка добре охороняється.

Мал. І. ПРУЦАКОВА

ПЕРЕД МАТЧЕМ

Обмін вимпелами...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Протверезів.

ЗАЗИРАЮЧИ В МАЙБУТНЄ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

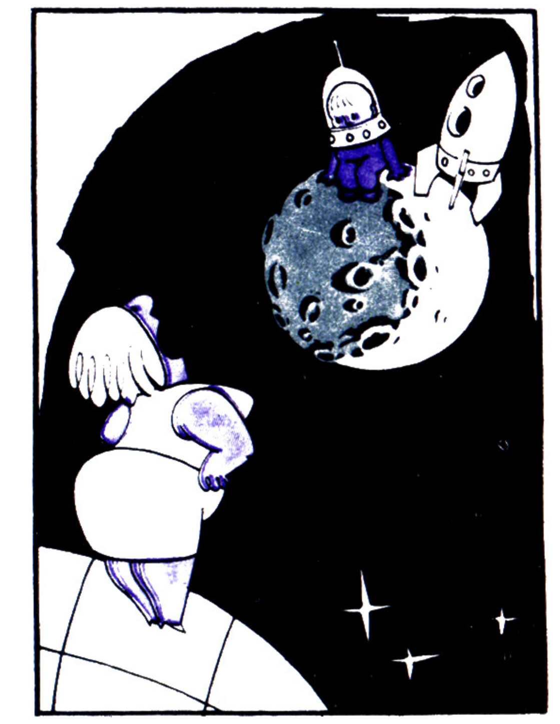

— Знову ти у тата ракетку без дозволу взяв!

Вінегрет з перцем

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Якби він на мене не напав, я б його не чіпав...

Мал. Л. БОЙКА

— Та що ти! Горілки я в рот не беру. Це від томатного соку.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

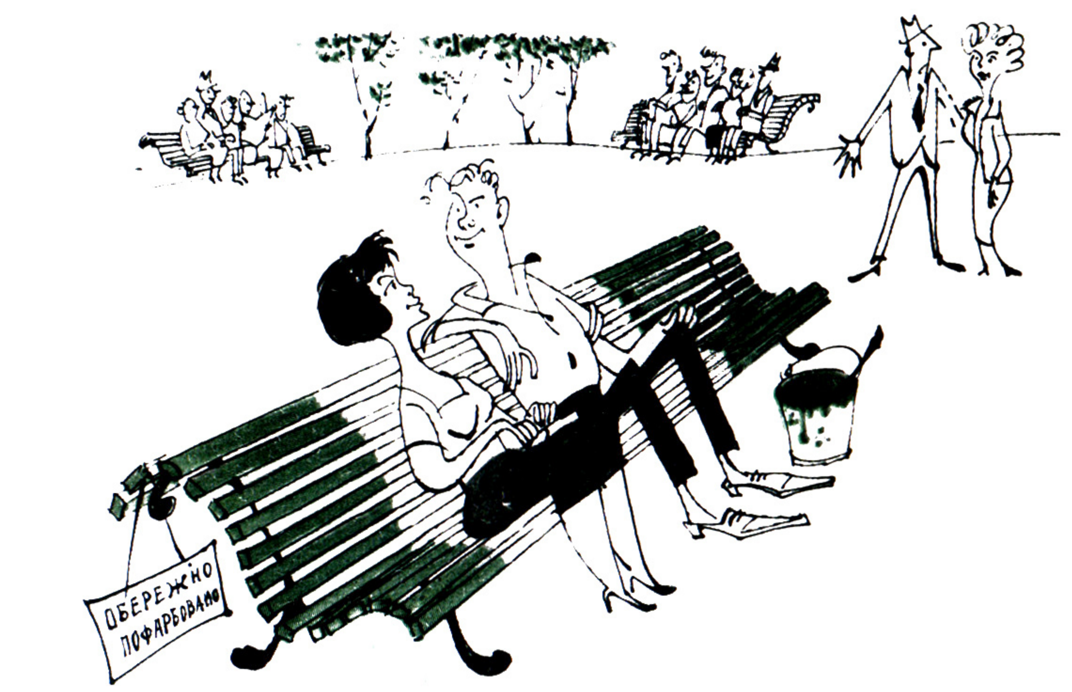

Знайшов вихід.

Народні усмішки

СЛУХНЯНИЙ СИНОК

— Чому це ти, Степане, ніколи жінці вдома не помагаєш — ні відра води не принесеш, ні дров не врубаєш? — питає Савка свого сусіду.

А той йому й відповідає:

— Ще як я малим був, мені тато сказали, щоб я і близько не підходив до криниці, бо можу впасти туди. А сокири щоб і в руки не брав, бо можна ноги порубати. Чи ж можу я не слухати батька?..

А ТРУДОДНЯ ЗАПИШЕШ?

Одного разу прийшов Грицько до контори, закурив, став у круг з чоловіками та й почав теревені розводити. Коли це з дороги гукає до нього бригадир:

— Грицьку! Піди вижени із свого городу колгоспних лошат, бо вже половину твоєї кукурудзи столочили!

А Грицько позіхнув та й питає, не поспішаючи:

— А трудодня запишеш?..

ДОМОВИЛИСЬ

Вирішили чоловік із жінкою продати свою корову за п'ятсот карбованців. А корова — стара, худа, так ребрами й світить. От повів її чоловік на ярмарок.

Підходить один покупець та й питає:

— Скільки коштує корова?

— П'ятсот,— відповідає чоловік.

Покупець засміявся та й каже:

— А шістсот не буде?

— Ні,— відповідає той.

— Чому? — допитується покупець.

— Так ми із жінкою домовились,— відповідає чоловік.

Записав П. І. БУГАЙ
в с. Ясинуватці, Олександрівського району, Кіровоградської області.

ЗРОЗУМІВ

— Дядьку Никодиме! Вам учора на зборах дали догану.

— Що таке?

— Вам, кажу, догану дали.

— Хай.., Буде Варці на кохту. Варка зносить.

Повідомив М. СТАНІСЛАВСЬКИЙ
з м. Жашкова, Черкаської обл.

ВІДПОЧИЛИ!

— Недавно ми провели вечір відпочинку батьків та вчителів, — хвалився голова місцевкому однієї з шкіл.

— І добре відпочили? — спитали його.

— Та, непогано! — відповів голова. — Для відпочиваючих були прочитані лекції про міжнародне становище, про виховання дітей в сім'ї, про покарання, як захід виховання, про контроль батьків над виконанням дітьми домашніх завдань...

А потім додав:

— Планувався ще концерт художньої самодіяльності, але на нього ніхто не залишився.

Надіслав Н. І. ЛОКТІОНОВ
з м. Запоріжжя.

Дуже Перче!

Якщо ти цікавишся новинами радіотехніки, можу тобі дещо розповісти про радіоприймач типу «Сайко».

У цього приймача нема антени, зате є гостре око і чіпка рука. Побачило, наприклад, око, що в сільському клубі стоїть радіола «Урал-52», і включило руку. Потяглася рука до радіоли. А коли хтось на цю руку замахнувся, то виявилося, що в приймача і голос є. Він роз'яснив, що радіолу повезуть на ремонт, а потім повернуть клубові.

Радіола і справді побувала в ремонті, але повернулася вона чомусь не до клубу, а на квартиру голови сільради т. Сайка Я. М. Це він, між іншим, і є той «приймач» з чіпкими руками замість антени. Як прийняв у свої обійми клубну радіолу, так і досі повернути не може.

А повернути доведеться.

Це буде дуже цікава радіопередача!

КЛУБНІ АКТИВІСТИ.

с. Кореличі, Золочівського району, Львівської області.

Ніяк не можемо з'ясувати, що краще: чи коли тебе б'ють києм, чи коли лупцюють дрюком?..

Торік Черкаська нафтобаза надіслала на підпис нашому Білозірському ССТ умову про постачання 60 тонн гасу. Скільки ми не доводили, що село наше електрифіковане і стільки гасу не потребує, — не допомогло. «Все або нічого!» — поставила ультиматум база, і ми підписали умову. Всіх 60 тонн ми, звичайно, не вибрали, і поплатилися за це добрим штрафом.

Цього року ми вже стали обачнішими. Одержавши умову з Корсунь-Шевченківської нафтобази (за новим територіальним поділом) на 83 тонни гасу, ми категорично відмовилися підписувати її. І тоді нас ударили штрафом з другого боку: «За відмову на протязі 60 днів від підписання умови стягнути з ССТ штраф у сумі 250 карбованців».

Так що хоч круть, хоч верть, а коли маєш справу з такими постачальниками, то штрафу не минути. Якщо не вдарять тебе києм, то добряче луснуть по голові дрюком, а свою кабальну умову все одно нав'яжуть.

К. КРИЖЕВСЬКИЙ,
бухгалтер Білозірського ССТ.

Корсунь-Шевченківський район, Черкаської області.

Сильна машина — трактор МТЗ-2. Дуже сильна. Та працюючи вдень і вночі, і вона вибилася з снаги. І відправили ми того трактора набиратися сил до Малобілозірського відділення «Сільгосптехніки» — у ремонт.

Було це ще торік.

Чекали ми нашого трактора наприкінці року — не дочекалися. Наш МТЗ-2 наче присох до тієї «Сільгосптехніки». Дев'ять місяців уже стоїть там і ніяк з місця не зрушить.

Може, ти, Перче, підпряжешся і допоможеш нам витягти трактора з малобілозірської «Сільгосптехніки». Бо він хоч і багатосильний, але на те, щоб вирватися з ремонту, в нього ніяких кінських сил не вистачає.

О. ПАНАСЕНКО,
голова колгоспу «Прапор».

Василівський район, Запорізької області.

Ти всякі людські вади та недуги лікуєш. Допоможи ж вилікувати заступника директора Запорізького кар'єроуправління т. Севрюка. На дивну сліпоту захворів чоловік.

Торік у вересні на станцію Дніпробуд-1 прибув думпкар № 52, власність Запорізького кар'єроуправління. А в листопаді т. Севрюк почав «калавур» кричати: щез, мовляв, думпкар, і винні в цьому залізничники!

Скільки паперу і часу на писанину змарновано було, то й сказати годі! До півсотні люду пропажу розшукували. Аж, нарешті, пощастило мені той думпкар знайти під самим носом т. Севрюка. Усі п'ять місяців, що Севрюк скарги писав, думпкар сумлінно працював у Запорізькому ж таки кар'єрі.

Це й актом засвідчили.

Здавалося б, можна вже спокійно зітхнути, так ні ж — Севрюк не дає, — все кричить, що думпкара нема, що він буде в Міністерство шляхів скаржитися.

Як бачиш, Перче, т. Севрюк на незрозумілу сліпоту захворів, а клопіт од цього не йому, а іншим. Тому й просимо: допоможи вилікувати чоловіка.

І. ОСАУЛ,
комерційний ревізор 11 дільниці Запорізького відділення Придніпровської залізниці.

Який Сава, така й слава

Не перевелися ще в нашому середовищі людці, яких у нас наречено коротким, але досить міцним і дошкульним словом «рвач».

Рвач — істота зажерлива, ненаситна й безцеремонна. Рвач рве, де тільки може і що тільки може. Рве великими шматками, рве й малими. Є можливість урвати тисяч десять цегли на власний котеджик — урве й оком не моргне. Потрапить під руку шальовка — й шальовку потягне. «Тільки дурна курка гребе від себе, — філософствує рвач, — а людина гребе до себе». І зирить своїми безсоромними очицями, вишукує, де що погано лежить, щоб загребти до себе.

Івана Івановича Сергійка — головного інженера шахти № 21 тресту «Краснолучвугілля» — ще не можна назвати справжнім рвачем. Він ще, якщо так можна висловитись, тільки рвач-початківець.

...Четверта дільниця — найвідсталіша дільниця шахти № 21. Вона місяць у місяць не виконувала плану вуглевидобутку. І от одного дня Іван Іванович викликає до себе начальника цієї дільниці Івана Степановича Яїцького. У начальника дільниці залоскотало під ложечкою. «Ну, — думає, — вчинить зараз рознос по першій категорії».

Але Іван Іванович зустрів Івана Степановича дуже привітно, поговорив про те, про се, а потім переключився на свинину.

— Страх, як люблю свіжину, — сказав Іван Іванович, — безумно люблю! Ти знаєш — навіть коли сплю, то ковбаси бачу. Бачу й облизуюсь. Так-от до тебе, Іване Степановичу, просьба. Поїдь у сусідній район і купи два вгодованих кабани. Одного мені, другого — собі. Докумекав? Усім скажеш, що їдеш у командировку на Торецький завод по металеві тумби для шахти. Докумекав?

Поки Яїцький перебував у цій «свинячій командировці», на його дільниці завалилася 5-а-біс східна лава. З цієї причини шахта не додала до плану сотні тонн вугілля. Державі збитки, а Сергійкові з Яїцьким прибуток. Уминають собі ковбасу, кендюхи, кров'янку, вишкварки й по череву себе від насолоди гладять.

Почав уже Іван Іванович Сергійко підгрібати до себе (то ж тільки дурна курка од себе гребе!) і державний будівельний матеріал. Виписує, скажімо, шифер, на покриття приміщень вентилятора та підйома шахти, оформляє все це відповідними бухгалтерськими документами, а шифер тихенько забирає собі.

Рвачами не родяться, рвачами робляться. Це доконаний факт, товариші. І якщо не зупинити, не поправити своєчасно Івана Івановича Сергійка, то з рвача-початківця він може вимахатись на справжнього стопроцентного рвача. А ми цього не хочемо.

З цією, власне, метою і прикрашає сьогодні сторінки «Перця» портрет Івана Івановича Сергійка.

Сьогодні ми ведемо нашу телепередачу з... смітника. Смітник цей не звичайний, а конструктивний. Створено його на заводі «Запоріжсталь», біля новозбудованого цеху. Автор — трест «Дніпростальконструкція».

Що ви бачите на цьому смітнику?

Ви бачите деталі унікального баштового крану «БК-402», який уже відлежав усі свої деталі, чекаючи, коли ж, нарешті, керівники тресту «Дніпростальконструкція» тт. Драпкін та Рабинович одвезуть його туди, де він приноситиме людям користь.

Шість місяців валяється й іржавіє баштовий кран на заводському подвір'ї, і за півроку керівники тресту ні разу не згадали про нього.

— Невже, — допитуються активісти «Комсомольського прожектора», — у господарів цієї унікальної машини відбило пам'ять?..

На цьому закінчуємо нашу телепередачу.

До побачення, товариші. До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* У «Перці» № 4 було вміщено дві об'яви. В одній ішлося про Харківський шкірзавод № 7, що випускав шкіру низької якості, а в другій — про аварійний стан приміщення Вербівського сільського клубу (Вінницька область).

Харківський раднаргосп затвердив заходи до поліпшення якості шкіртоварів. За випуск продукції низької якості Харківський раднаргосп наклав суворі стягнення на директора та головного інженера 7-го шкірзаводу.

На об'яву про аварійний клуб відгукнувся голова Липовецького райвиконкому т. Конверський. Він повідомив, що, за рішенням загальних зборів колгоспників артілі ім. Петровського, у 1963 році заплановано будівництво нового клубу. Сільський клуб тимчасово переведено з аварійного в інше приміщення.

* У № 5 журналу були опубліковані нові «Перчанські туристські маршрути». Серед цих маршрутів наводився маршрут, що вів до лісових завалів, влаштованих керівниками Путивльського міжколгоспбуду на станції Путивль, де лежали гори невивезеного ними вугілля, цегли та лісоматеріалів.

Бюро первинної партійної організації міжколгоспбуду розглянуло наш виступ і визнало його цілком слушним. Бюро зобов'язало голову ради міжколгоспбуду т. Сухорученка вжити негайних заходів до вивезення всіх вантажів зі ст. Путивль. На сьогодні все вугілля, цегла та будівельний ліс повністю вивезені.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (502) (на украинском языке). Підписано до друку 24. V. 1963 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02244. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ. О. Довженка, 1. Зам. 01161. Тираж 325.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Ціна 10 коп.

Мал. К. ЗАРУБИ

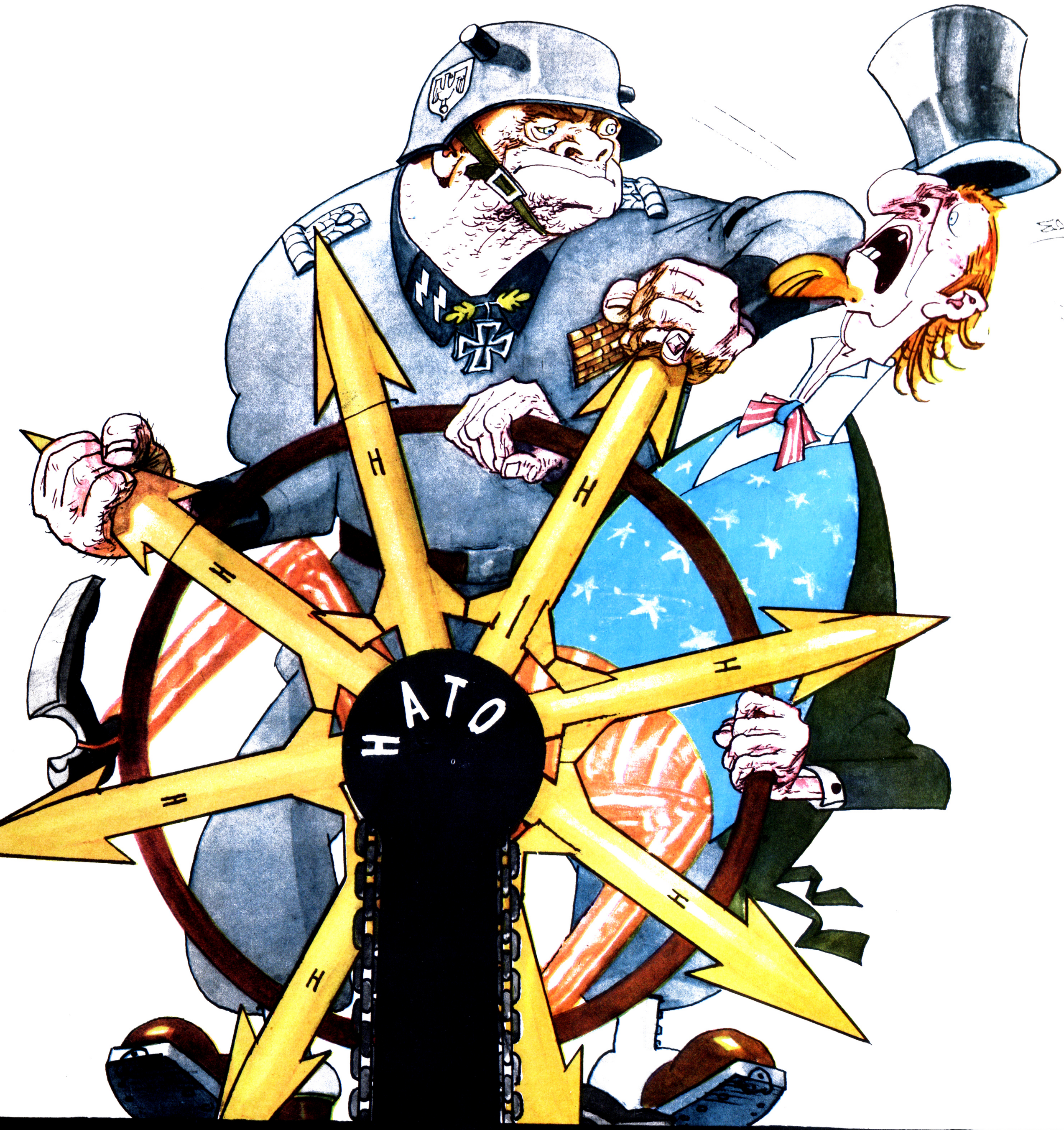

РВЕТЬСЯ ДО КЕРМА